

BOŽIE STOPY

Zázraky a katolícka Cirkev

Andreas Englisch

BOŽIE STOPY
Zázraky a katolícka Cirkev
Andreas Englisch

Nitra
2014

Obsah

Na úvod.....	9
Prológ.....	13
1. Najvyššia škola lásky.....	19
2. Dáva Boh šancu Zlému?	49
3. Biskup, ktorý hovoril so satanom	70
4. Pápež ako exorcista	86
5. Prijíma diabol poverenie?	95
6. Pôsobia pápeži zázraky?	101
7. Mária v priemyselnej oblasti: „Teda takto to vyzerá, keď zasahuje Boh?“	116
8. Medžugorie: Nepravdivý komplot okolo Panny Márie? ..	124
9. Temná stránka zázrakov.....	130
10. Fatimský zázrak: Je Božia Matka taká krutá?	153
11. Pápež Pius IX., dievča Bernadeta a záhadná „Pani“	165
12. Lurdy, hlavné mesto zázrakov	193
13. Panna a Indián	215
14. La Salette a hranica medzi zázrakom a podvodom	236
15. Kto sa dotýka Boha	244
16. Božia zbraň.....	262
17. Božie stopy pri Neapolskom zálive?	273
18. Dom Svätej rodiny.....	280
19. Kristov kríž	284
20. Kristovo telo.....	294
21. Kláštorň fantóm.....	324

Andreas Englisch

BOŽIE STOPY

Zázraky a katolícka Cirkev

© 2006 by Andreas Englisch (www.andreasenglisch.de),

represented by AVA international GmbH, Germany

Originálny názov: Gottes Spuren

Die Wunder der katholischen Kirche

Preklad: Beáta Pekná

ISBN 978-80-89688-03-6

22. Nečakané stretnutie	338
23. Božia stopa?.....	358
Epilóg.....	370
Podakovanie.....	374

Na úvod

Knihu *Božie stopy – zázraky a katolícka Cirkev* môžeme považovať za voľné pokračovanie Englišovho *Pápeža zázrakov*. V skutočnosti je dielo nemeckého novinára a spisovateľa *Božie stopy* staršie: bolo vydané v roku 2006. Obe knihy sú však prepojené mnohými odvolávkami na život Jána Pavla II. a na zázraky, ktoré sa udiali v jeho živote. Andreas Englich v knihe *Božie stopy* upozorňuje na jednu výnimočnosť našej doby: napriek svetskému životu mnohých ľudí sa zdá, že v našej dobe sa deje oveľa viac zázrakov než kedykoľvek predtým. Veď pápež Ján Pavol II. za obdobia svojho pontifikátu vyhlásil za blahoslavených 1338 a za svätých 482 osôb. Podľa Andreasa Engliša „od utvorenia postupu pre svätorečenia pápežom Sixtom V. dňa 22. januára 1588 do nástupu Jána Pavla II. do úradu 16. októbra 1978 bolo svätorečených dovedna 302 zosnulých. Sám Ján Pavol II. k tomu pridal 482 svätých svojho pontifikátu, teda viac svätých, než bolo predtým vyhlásených za takmer 400 rokov. V skutočnosti väčšina pápežov kanonizovala azda dvoch kandidátov – Ján Pavol II. bol so svojou neúnavnou horlivosťou stále na stope tomu Nevysvetliteľnému.“

Autor knihy o zázračných udalostiach v živote katolíckej Cirkvi skúma prípady staré i nové. Publikáciu ľahko môžeme nazvať katalógom zázrakov. Nemecký žurnalista ani v nej nesklame svojich čitateľov. Príbehy píše pútavým, dramaturgickým, niekedy priam detektívnym spôsobom.

21. Kláštorný fantóm

Zázraky boli takmer dvadsať rokov jednou časťou môjho zamestnania. Ako vatikánsky korešpondent som sa nemohol venovať svojej práci bez toho, žeby som nemusel hovoriť o zázrakoch. S týmto tematickým okruhom sa vo Vatikáne často spájajú dokonca súvislosti vysokej politiky. Tak som napríklad referoval o odpore Izraela voči plánovanému blahorečeniu pápeža Pia XII., ktorý mlčal o šoa, o nepochopiteľnom priemyselnom vraždení Židov, a dokonca i v tomto najťažšom politickom a diplomatickom kontexte išlo aj o zázrak – totiž o onen zázrak, ktorý mal pápež spôsobiť po svojej smrti. Aj v súvislosti s procesom blahorečenia Jána Pavla II. som sa dopodrobna informoval o tom zázraku, ktorý mal spôsobiť poľský pápež. Okrem toho roky som navštevoval pútnické miesta katolíckej Cirkvi a pokúšal som sa objaviť nové podrobnosti o zázrakoch, až som odrazu sám zažil niečo také ako „zázrak“.

Dodnes sa pýtam sám seba, či si vtedy moja vnímavosť so mnou nezažartovala alebo či som si to jednoducho nenamýšľal. No ak som celkom úprimný a pozorne sa do seba zahľadím, potom musím povedať: Skutočne verím, že to, čo som zažil, bol zázrak...

Nezačalo sa to v znamení dobra, ale v znamení zla. Skupina ochrancov prírody sa sťažovala v denníkoch, spravodajských agentúrach a aj u mňa, že nejaká veľká novostavba vraj zohavila jeden čarokrásny chránený prírodný park, v ktorom sa nachádzajú mnohé vzácne zvieratá. Ochrancovia prírody si mojou podporou mohli byť istí: Taliansko je nádherná krajina, ale po desaťročia špekulanti bez škrupúl, často aj bez stavebného povolenia, na mnohých miestach zohavili prírodu. Videl som nespočetné množstvo príkladov – na Sicílii je celé mesto Gela postavené priam bez akéhokoľvek plánovania a stavebného povolenia.

Ochrancovia prírody mi teda priniesli informačný materiál o parku v Sibillinských vrchoch pri Ascoli Piceno blízko jadranského pobrežia. Tento park existuje od roku 1993, rozkladá sa na ploche približne 70-tisíc hektárov a po mnohých pokusoch sa tu medzičasom dokázali udomáčiť dokonca aj vymierajúce druhy zvierat. No teraz voľakto doprostred tejto nádhornej prírody zasadil betónovú stavbu, a to bez akéhokoľvek stavebného povolenia.

Vedel som dobre precítiť rozhorčenie ochrancov prírody a vôbec som nedokázal pochopiť, prečo polícia nezaťahuje: Ak niekto prišiel na myšlienku použiť pri stavbe uprostred chráneného prírodného parku betón, predsa musela zakročiť polícia, poriadkový úrad alebo niekto, kto je na to oprávnený. Lenže až po druhom stretnutí ochrancov prírody odhalili jeden nie nedôležitý detail, ktorý mi doposiaľ zamlčovali: tým stavebným hriechom, o ktorý šlo, bol kláštor. Mal som uplatniť svoj vplyv vo Vatikáne. Celý rozhorčený aj v tomto prípade som sa postavil na stranu ochrancov prírody, lebo i katolícka Cirkev musí dodržiavať predpisy ako každý iný. Len preto, že ide o kláštor, ho Cirkev nemôže stavať bez stavebného povolenia.

V skutočnosti som už často zažil, že mestá a dediny prižmúrili jedno oko, ak ako stavebník vystupovala katolícka Cirkev. A videl som, že v uplynulých rokoch sa stále zväčšoval aj tlak rehoľných spoločností na zarábanie peňazí: chudoba síce patrí medzi rehoľné sľuby, ale ani títo

nábožní muži sa v realite nemôžu spoliehať iba na svoje modlitby. Väčšina reholí je beznádejne zostarnutá, starostlivosť o starých spolubratov stojí peniaze a nik z nich v kláštore nezarábal peniaze – teda ani nik z nich neplatil do nejakého systému sociálneho zabezpečenia, ktorý by ho mohol podporiť, keď je starý a chorý. Okrem toho mnohé rehole udržiavajú kláštory, ktoré sa dávno stali pre ne priveľkými. Pre všetky tieto dôvody sa rozšíril jav, že mnohé rehole sľub-nesľub sa pokúšajú dostať sa z finančnej tiesne a zarábajú peniaze, ako vedia. Začína sa to pri kláštorných výrobkoch ako známa čokoláda trapistov a vynikajúci bylinkový likér františkánov a nekončí sa to ani prenájaním seminárskych priestorov. Zdalo sa mi, že postavenie nového kláštora uprostred ochranného pásma prírody je presne v tejto línii: pravdepodobne ním mali prsto priťahovať turistov, ktorí by v kláštore mohli aj prenocovať. A to, prirodzene, bolo rovnako málo v poriadku ako u každého iného stavebníka, ktorý sa nedrží predpisov. Preto som sa rozhodol, že sa rehoľníkom v tomto chránenom prírodnom parku bližšie pozriem na zuby, aby som videl, čo tu vlastne robia. Predstavoval som si reportáž o zohavenom parku a v myšlienkach už som si formuloval žalobu, že Cirkev si nárokovala právo tu, kde všetci ostatní museli cúvnuť, aby dali šancu prírode. V duchu som už videl, ako mnísi pred novým kláštrom vybudovali parkoviská, reštaurácie, stánky so suvenírmi a ďalšie obchodíky, v ktorých mali predávať kláštorné výrobky – videl som už mnoho takých zariadení. A potom to trvalo ešte zopár týždňov, kým som prvýkrát musel ísť do toho kraja, v ktorom mal stáť kláštor. Mal som niečo vybavovať pri Jadrane a zobral som si deň voľna, aby som tú ohavnú stavbu mohol uzrieť na vlastné oči...

Zaspaté dediny, značne nedotknutá príroda: celé hodiny sa dá viezť národným parkom Sibillinských vrchov cez úzke zelené údolia popri niekoľkých malých osadách ako z obrázkovej knižky. Nevedel som, že tieto vrchy, ktoré ležia blízko Jadranu, sú také vysoké; až doposiaľ som poznal len pahorkatinu blízko jadranského pobrežia. Bola jar, cestoval som so svojím známym fotografom a posledná dedina pred tou ohavnou stavbou sa volala Montemona-co. Tam sme si dali vysvetliť ďalšiu trasu a najprv sme šli po úzkej serpentínovej ceste, tiahnucej sa stále nahor, až sa asphalt zmenil na štrk. Potom bol odrazu koniec. Tam, kde bola kedysi štrková cesta, vinul sa chodníček nahor, ktorý bolo možné sledovať očami až k rokline. Nato mizol kdesi medzi vysokými skalami.

Vychádzal som z toho, že do kláštora sa dá ľahko dostať a prakticky vedľa kláštora bude ležať veľké parkovisko, ale nie uprostred vrchov. Ako sa mali pútnici teperiť po tomto chodníčku? To nemohla byť správna cesta. Tak sme sa vrátili, v dedine sme sa spýtali, a nedostali sme žiadnu inú odpoveď než predtým. Došiel som k záveru, že mnísi zrejme ešte len zamýšľali vybudovať príjazdovú cestu; stúpali sme teda znovu po serpentínach, až kým sa cesta neskončila, a potom sme sa vydali na cestu pešo...

Na taký výstup som nebol pripravený. Mal som obyčajné vychádzkové topánky. Nikdy som nebol na horskej túre a bol som v tom úplne neskúsený. V ten deň som sa mal radšej otočiť a zaobstarať si patričnú obuv – namiesto toho som sa potkýnal s fotografom stále nahor.

Prechádzali sme popri strmých skalných stenách, a keď som cestou zazrel spomienkové tabuľky, čo pripomínali ľudí, ktorých tu zasypali lavíny, až ma striaslo. Stúpali sme stále ďalej do hôr, vo svojich topánkach som sa ustavične